

rigtigt, maa sætte Priis paa. Jeg vil ligesom den sidste ærede Taler sige, at, hvis der ikke bliver indsat en bestemt Paragraph i Lovforslaget, som sikker imod Stillingsvæsenet, er jeg, idetmindste for Diebliffet, fast bestemt paa ikke at kunne tiltræde det. Jeg vil endnu blot tilføje, at blandt de Udgifter i Lovforslaget, som jeg troer muligt kunne taale nogen Nedsættelse, forekommer mig at være Pønningss- og Pensionsvæsenet. Jeg troer, at det maa være muligt at gennemføre den Tanke, at Officerposterne ikke blive et vist Privilegium for enkelte Stænder, et vist Privilegium for dem, der ere indrettede paa en kostbarere og høiere Leveviis. Hvis Officeren uddannes saaledes, at han virkelig kan udholde Feltlivets Strabadser, Savn og Besværligheder, saa troer jeg, at Pønningerne paa sine Steder meget kunde nedsættes, og jeg vil endvidere, hvad Pensionsbyrden angaaer, sige, at den, medens den ved Lovens Vedtagelse muligt vilde løbe høit op imod den Sum, der i det Hele gaaer med til Pønninger, vistnok maa kunne nedsættes noget. Jeg skal slutte hermed, idet jeg igjen udtaler min Tak til alle dem, der have havt med denne Sag at gjøre, og idet jeg selv personligt forbeholder mig ved Sagens endelige Slutning at stille mig til den, som jeg da finder rigtig, selv om jeg ogsaa derved i Et og Andet skulde gaae imod, hvad jeg her har udtalt.

Krigsministeren: Der er faldet Ytringer idag i denne Sal, som jeg troer, at man tør betegne som mistroende. Jeg er langt fra at ville drage i Tvivl, at de ærede Talere, som have udtalt sig, og som have fremset disse mistroende Anskuelser, have gjort det med den fuldeste Overbeviisning, og at de ere gennemtrængte af den samme Fædrelands-
kærlighed som vi Alle. Det er ikke Regjerings Opgave, det kan og bør ikke være det, at overtale den lovgivende Forsamling til at bringe Offer, som overskride Landets Kræfter. Det kan heller ikke være Regjeringens Opgave at garantere, at love, at tilsiige, at et Forsvars-

væsen, saaledes som det er foreslaaet, under alle Eventualiteter skal kunne sikke Landets Selvstændighed. Det kan man ikke vente eller forlange af en Regjering, og en Regjering, som vilde paatage sig at tilsiige Noget af den Art, vilde handle letsindigt. Historien er rig paa Exempler paa Nationer, store og smaa, som ere gaaede under, fordi de tvivlede om sig selv, opgave sig selv, og det har aldrig manglet de levende Mænd i saadanne Samfund paa særdeles gode Grunde til at overbevise deres Landsmænd om, at det nyttede ikke at gjøre Anstrengelser. Jeg har allerede bemærket, at jeg betvivler ikke, at de Mænd ere gennemtrængte af Overbeviisning, men det er den modløse Stemning, som har saaledes gennemtrængt dem, at de ikke have mere det klare Blik, som de ellers vilde have. Men naar Historien er rig paa saadanne Exempler, er den, Gud være lovet, ligesaa rig paa Exempler paa smaa Folketærb, som i Modgangens Time have reist sig med Kraft og intet Offer have sket, og som have bevaret deres Selvstændighed. Det er længe siden, at Danmark var truet i sin Selvstændighed; den sidste Gang var, troer jeg, for omtrent 200 Aar siden. Da var det ikke de modløse Folk, som fik Overhaand, men det var de behjertede, bestemte Mænd, som med smaa Midler reddede Fædrelandet. Man har sagt, at vort Land laa aabent til alle Sider, at det kunde angribes paa alle Sider, men naar laa et Land mere aabent end Preussen under Frederik den Anden, da det blev angrebet af tre Stormagter, og den bestemte Villie hos det preussiske Folk til at bevare sin Selvstændighed reddede dengang dets Fædreland. Regjeringen er gaaet ud fra, at det er det danske Folks bestemte Villie at bevare sin Selvstændighed og at bringe de Offer, som ere nødvendige. Den er af den Mening, at det Offer af Mandstab og af Penge, som her er foreslaaet, ikke overskrider Landets Kræfter, at det ikke er større, end Folket er villigt til at bringe det. Dersom Regjeringen derti har taget feil, saa staaer det til